
Dokument z posiedzenia

A8-0180/2017

4.5.2017

SPRAWOZDANIE

w sprawie perspektyw pomocy technicznej w ramach polityki spójności
(2016/2303(INI))

Komisja Rozwoju Regionalnego

Sprawozdawczynie: Ruža Tomašić

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	12
PISMO KOMISJI BUDŻETOWEJ	15
INFORMACJE O PRZYJĘCIU SPRAWOZDANIA W KOMISJI PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ.....	18
GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ	19

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie perspektyw pomocy technicznej w ramach polityki spójności (2016/2303(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w szczególności jego tytuł XVIII,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie wspólnych przepisów”)¹,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna”²,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1300/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1084/2006³,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1301/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i przepisów szczególnych dotyczących celu „Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia” oraz w sprawie uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1080/2006⁴,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1081/2006⁵,
- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 240/2014 z dnia 7 stycznia 2014 r. w sprawie europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych⁶,

---

¹ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

² Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 259.

³ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 281.

⁴ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 289.

⁵ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 470.

⁶ Dz.U. L 74 z 14.3.2008, s. 1.

- uwzględniając wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego utworzenia programu wspierania reform strukturalnych na lata 2017–2020 oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 oraz (UE) nr 1305/2013 (COM(2015)0701),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie inwestycji na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego – maksymalizowanie wkładu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych: ocena sprawozdania na mocy art. 16 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów¹,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 września 2015 r. zatytułowaną „Inwestycje na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia: wspieranie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w UE”²
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 maja 2016 r. w sprawie nowych narzędzi rozwoju terytorialnego w polityce spójności na lata 2014–2020: zintegrowane inwestycje terytorialne (ZIT) i rozwój lokalny kierowany przez społeczność (CLLD)³,
  - uwzględniając sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego z dnia 16 lutego 2016 r. zatytułowane „Usprawnienie pomocy technicznej dla Grecji wymaga poświęcenia większej uwagi rezultatom”,
  - uwzględniając analizę zatytułowaną „Pomoc techniczna z inicjatywy Komisji” opublikowaną przez Dyрекcję Generalną ds. Polityki Wewnętrznej PE (Departament B ds. Polityki Strukturalnej i Polityki Spójności) we wrześniu 2016 r.,
  - uwzględniając pismo Komisji Budżetowej,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A8-0180/2017),
- A. mając na uwadze, że pomoc techniczna – z inicjatywy Komisji czy też państw członkowskich – odgrywa istotną rolę na wszystkich etapach wdrażania polityki spójności oraz stanowi ważny instrument służący pozyskiwaniu i utrzymywaniu dobrze wykwalifikowanych pracowników administracji, tworzeniu stabilnego systemu zarządzania europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi (EFSI) i ich wykorzystywaniu, a także rozwiązywaniu problemu wąskich gardeł przy wdrażaniu oraz przy udzielaniu użytkownikom pomocy w opracowywaniu wysokiej jakości projektów; mając na uwadze, że należy przeanalizować możliwości wykorzystania pomocy technicznej na etapie przygotowywania programów;
- B. mając na uwadze, że organom lokalnym, regionalnym i krajowym często brakuje zdolności do wydajnego i skutecznego wdrażania EFSI oraz do zorganizowania partnerstwa z innymi instytucjami publicznymi, w tym władzami miejskimi, partnerami gospodarczymi i społecznymi oraz podmiotami reprezentującymi społeczeństwo obywatelskie, zgodnie z art. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów; mając na

¹ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0053.

² Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0308.

³ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0211.

uwadze, że istnieją znaczne różnice pod względem potencjału administracyjnego poszczególnych państw członkowskich i regionów;

- C. mając na uwadze, że partnerzy zaangażowani w przygotowywanie i wdrażanie polityki spójności również powinni mieć dostęp do środków pomocy technicznej, w szczególności w dziedzinach takich jak budowanie potencjału, tworzenie sieci kontaktów i porozumiewanie się w sprawie polityki spójności;
- D. mając na uwadze, że organom krajowym, lokalnym i regionalnym trudno jest utrzymać wykwalifikowanych pracowników, którzy często odchodzą do lepiej płatnej pracy w sektorze prywatnym lub na bardziej intratne stanowiska w organach krajowych; mając na uwadze, że poważnie obniża to zdolność organów publicznych do udanego wdrożenia EFSI i do osiągnięcia celów spójności;
- E. mając na uwadze, że istnieje pole do poprawy monitorowania i oceniania pomocy technicznej pomimo nacisku na większe ukierunkowanie na wyniki w okresie programowania 2014–2020, a także pomimo faktu, iż okres ten upłynął już niemal w połowie;
- F. mając na uwadze, że należy zoptymalizować powiązania między pomocą techniczną z inicjatywy Komisji a środkami pomocy technicznej stosowanymi na szczeblu krajowym i regionalnym;

Pomoc techniczna z inicjatywy Komisji (art. 58 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów)

1. odnotowuje, że zasoby dostępne na pomoc techniczną z inicjatywy Komisji zostały zwiększone – w stosunku do poprzedniego okresu programowania – do 0,35 % rocznych alokacji EFRR, EFS i Funduszu Spójności po odliczeniach na rzecz instrumentu „Łącząc Europę” i Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym;
2. z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji sfinansowane ze środków pomocy technicznej, szczególnie jej prace nad instrumentem TAIEX REGIO PEER 2 PEER, ramami kompetencji i narzędziem do samooceny, paktami na rzecz uczciwości, przewodnikiem dla osób odpowiedzialnych za udzielanie zamówień publicznych wyjaśniającym, jak uniknąć 25 najczęstszych błędów popełnianych w tej dziedzinie, oraz badaniem dotyczącym bilansu potencjału administracyjnego w dziedzinie zamówień publicznych we wszystkich państwach członkowskich; wzywa państwa członkowskie do korzystania z takich inicjatyw; podkreśla, że takie instrumenty powinny odgrywać większą rolę w polityce spójności po 2020 r., i w związku z tym apeluje do Komisji, aby uwrażliwiała na ich wykorzystywanie podmioty szczebla regionalnego i lokalnego, w tym na obszarach wyspiarskich; zaleca rozszerzenie zakresu instrumentów TAIEX REGIO PEER 2 PEER na wszystkich partnerów zgodnie z art. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów, aby zapewnić szeroką wymianę doświadczeń, przyczynić się do budowy potencjału i ułatwić czerpanie korzyści z dobrych praktyk;
3. uważa za konieczne, aby Komisja przystąpiła do oceny skuteczności i wartości dodanej wdrożenia paktów na rzecz uczciwości – mechanizmu kontroli cywilnej na rzecz

zabezpieczenia funduszy UE;

4. odnotowuje prace grupy zadaniowej ds. Grecji i grupy wsparcia ds. Cypru związane z wdrażaniem EFSI w tych dwu krajach, w szczególności w odniesieniu do wskaźników absorpcji, pamiętając przy tym, że jest to tylko jeden z wyznaczników umożliwiających pozytywną ocenę polityki spójności; zauważa jednak, że według specjalnego sprawozdania Europejskiego Trybunału Obrachunkowego pt. „Usprawnienie pomocy technicznej dla Grecji wymaga poświęcenia większej uwagi rezultatom” w zakresie wdrażania skutecznych i trwałych reform osiągnięto zróżnicowane rezultaty; w związku z tym wzywa Komisję do sporządzania sprawozdań w sprawie wyników działań prowadzonych w Grecji przez Służbę ds. Wspierania Reform Strukturalnych; podkreśla, że należy kontynuować i usprawnić – w oparciu o doświadczenia zdobyte w okresie programowania 2007–2013 – pracę grupy zadaniowej ds. lepszego wdrażania, aby wspierać inne państwa członkowskie, które doświadczają trudności przy wdrażaniu polityki spójności;
5. odnotowuje utworzenie programu wspierania reform strukturalnych i zauważa szereg potencjalnie płynących z niego korzyści dla polityki spójności, a także dla innych obszarów; wzywa do uczynienia go spójnym i zbieżnym z zaleceniami dla poszczególnych krajów w obszarze polityki spójności; uważa jednak, że jakiegokolwiek ewentualne przedłużenie programu nie powinno wiązać się z odejściem od założeń celów tematycznych polityki spójności oraz że nie należy zabierać środków z pomocy technicznej w ramach EFSI; wzywa Komisję do zapewnienia, we współpracy z państwami członkowskimi, jak najlepszej koordynacji i komplementarności między działaniami finansowanymi z programu wspierania reform strukturalnych a pomocą techniczną oferowaną w ramach EFSI, tak aby skoncentrować działania na maksymalizacji wpływu w dążeniu do osiągnięcia celów polityki spójności;
6. odnotowuje strategię pomocy technicznej przygotowaną przez DG ds. Polityki Regionalnej i Miejskiej Komisji Europejskiej; proponuje rozwijanie szerszej strategii pomocy technicznej w celu zapewnienia lepszej koordynacji obejmującej wszystkie dyrekcje generalne pracujące nad EFSI, a także działania Służby ds. Wspierania Reform Strukturalnych związane z polityką spójności, aby usprawnić udzielane wsparcie, uniknąć powielania oraz zmaksymalizować synergii i komplementarność;
7. podkreśla znaczenie pomocy technicznej w dziedzinie instrumentów finansowych, których stosowanie lawinowo rośnie, choć są z natury dość skomplikowane; z tego względu z zadowoleniem przyjmuje partnerstwo Komisji i Europejskiego Banku Inwestycyjnego w sprawie utworzenia platformy fi-compass; wzywa Komisję do usprawnienia pomocy technicznej w celu objęcia nią obszarów, w których instytucje zarządzające i beneficjenci zmagają się z największymi wyzwaniami; z zadowoleniem przyjmuje udoskonalenia techniczne Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego w odniesieniu do łączenia EFSI z Europejskim Funduszem na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS); zaznacza jednak, że sygnałem świadczącym o zwiększonym potencjale i uproszczeniu w tej konkretnej dziedzinie powinno ostatecznie być zmniejszenie zapotrzebowania na pomoc techniczną w dziedzinie instrumentów finansowych; zaznacza ponadto potrzebę komplementarności ze środkami pomocy technicznej stosowanymi na szczeblu krajowym i regionalnym;

8. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie udzielone państwom członkowskim w ramach instrumentu pomocy technicznej wspólna inicjatywa wsparcia projektów w regionach europejskich (JASPERS), oferującego wiedzę ekspercką państwom członkowskim, aby mogły przygotować duże projekty dofinansowywane z EFRR i Funduszu Spójności; oczekuje na sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego przewidziane na 2017 r., którego celem będzie sprawdzenie, czy instrument JASPERS poprawił realizację dużych projektów dofinansowywanych przez UE i czy w ten sposób przyczynił się do wyższej jakości projektów oraz do zwiększenia potencjału administracyjnego państw członkowskich; podkreśla w związku z tym potrzebę przeprowadzenia starannej analizy sposobu, w jaki działanie instrumentu JASPERS w okresie 2007–2013 polegające na dokonywaniu niezależnego przeglądu jakości spowodowało poprawę jakości projektów i skróciło czas zatwierdzania dużych projektów przez Komisję;
9. stwierdza, że odkąd przystąpiono do korzystania z pomocy technicznej w ramach polityki spójności, nie przeprowadzono ogólnej analizy rzeczywistego wkładu pomocy technicznej; wskazuje, że wobec tego trudno jest dokonać szczegółowej oceny jego znaczenia i wkładu w odniesieniu do budowy potencjału administracyjnego i do wzmocnienia instytucjonalnego z myślą o zapewnieniu skutecznego zarządzania EFSI; apeluje w związku z tym o poszerzenie informacji na temat działań w zakresie pomocy technicznej i poprawę przejrzystości tych działań, wzmocnienie roli Parlamentu w monitorowaniu i kontroli, a także przeprowadzenie głębokiej całościowej analizy wkładu pomocy technicznej w obszar polityki spójności;
10. przypomina o znaczeniu odpowiednich i ukierunkowanych wskaźników nadających się do pomiaru wyników i wpływu wydatkowania EFSI oraz dostępności pomocy technicznej z przeznaczeniem na odnośne monitorowanie; uważa, że wprowadzenie wspólnych wskaźników było pierwszym krokiem w tym kierunku, niemniej towarzyszył mu szereg niedociągnięć, takich jak nadmierny nacisk na wyniki, brak perspektywy długoterminowej oraz rozbieżności pod względem zapotrzebowania na odpowiednio dostosowane informacje; apeluje do Komisji o pilne inwestycje w usprawnienie systemu sprawozdawczości i oceny za sprawą opracowania odpowiedniejszych wskaźników, gotowych do wykorzystania w następnym okresie programowania;
11. wzywa Komisję, aby przygotowała środki oraz zasoby w celu ustanowienia pomocy technicznej z myślą o wdrażaniu unijnych strategii makroregionalnych, uwzględniając różnicowane doświadczenia z wdrażania takich strategii oraz wskaźniki jego skuteczności, a także fakt, że wśród uczestników tych strategii znajdują się państwa nienależące do UE oraz państwa dysponujące ograniczonymi funduszami i niewystarczającymi zasobami ludzkimi; uważa, że zapewniłoby to skuteczniejszą pomoc w przygotowywaniu dużych projektów na szczeblu makroregionalnym, które mogłyby otrzymywać finansowanie w ramach polityki spójności;
12. podkreśla znaczenie wprowadzania specjalnych środków pomocy technicznej w celu promowania procesów reindustrializacji mniej obszarów dotkniętych kryzysem, tak aby przyciągnąć inwestycje przemysłowe w zaawansowane technologicznie i innowacyjne sektory o niewielkim oddziaływaniu na środowisko;
13. wzywa Komisję do ustanowienia pomocy technicznej, tj. grup roboczych państw

członkowskich, aby zapobiec opóźnieniom w tworzeniu organów i programów operacyjnych, które będą potrzebne w ramach polityki spójności w państwach członkowskich po 2020 r.;

Pomoc techniczna z inicjatywy państw członkowskich (art. 59 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów)

14. podkreśla, że kwota dofinansowania UE na pomoc techniczną dostępna dla państw członkowskich w ramach pięciu EFSI w okresie programowania 2014–2020 wynosi około 13,4 mld EUR;
15. podkreśla, że pomoc techniczna w swej istocie różni się od pozostałych działań finansowanych z EFSI i że pomiar jej wyników jest szczególnie trudnym i skomplikowanym zadaniem; uważa jednak, że – ze względu na znaczenie pomocy technicznej, poziom zasobów dostępnych w jej ramach i jej potencjał – bardzo potrzebne jest strategiczne i przejrzyste podejście skoordynowane na poszczególnych szczeblach sprawowania rządów, a także elastyczność umożliwiająca zaspokojenie potrzeb wskazanych przez instytucje zarządzające w państwach członkowskich;
16. podkreśla, że weryfikacja skuteczności w 2019 r. pozwoli uzyskać wgląd w wyniki korzystania z pomocy technicznej w okresie programowania 2014–2020 oraz zapewnić ich nadejście na czas do celów dyskusji nad okresem po 2020 r.; w związku z tym wzywa do poddania efektywności i wyników pomocy technicznej szerszej debacie i analizie na etapie pośrednim;
17. wyraża zaniepokojenie faktem, że w niektórych państwach członkowskich pomoc techniczna nie dociera wystarczająco i skutecznie do organów lokalnych i regionalnych, które zazwyczaj mają najmniejszy potencjał administracyjny; podkreśla, że należy ustanowić solidne i przejrzyste kanały komunikacji między różnymi szczeblami sprawowania rządów, aby z powodzeniem wdrożyć EFSI oraz osiągnąć cele polityki spójności, jednocześnie przywracając wiarę w skuteczne funkcjonowanie UE i jej polityki; uważa, że wszyscy partnerzy w ramach polityki spójności odgrywają w związku z tym istotną rolę, oraz proponuje, aby Komisja bezpośrednio angażowała się we wzmocnienie pozycji partnerów w kolejnym okresie programowania finansowego; wzywa państwa członkowskie do znacznej intensyfikacji wysiłków służących uproszczeniu wdrażania polityki spójności, w tym w szczególności przepisów dotyczących pomocy technicznej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje przykład wielopoziomowego systemu wdrażania polityki spójności w Polsce (trzy filary pomocy technicznej), który umożliwia stosowanie bardziej ukierunkowanego na wyniki, skoordynowanego, strategicznego i przejrzystego podejścia oraz przynosi większą wartość dodaną; apeluje o dokładniejszą kontrolę wyników działań przedsiębiorstw prywatnych zapewniających pomoc techniczną organom administracji publicznej, aby zapobiec potencjalnym konfliktom interesów;
18. podkreśla, że pomoc techniczna ukierunkowana na rozwijanie potencjału ludzkiego musi być wykorzystana do zaspokajania wskazanych wcześniej potrzeb odnoszących się do planów rozwoju pracowników i do specjalistycznych szkoleń dla personelu;

19. podkreśla, że potencjał niższych szczebli sprawowania rządów jest również kluczowy dla pomyślnych wyników nowych narzędzi rozwoju terytorialnego, takich jak rozwój lokalny kierowany przez społeczność (CLLD) i zintegrowane inwestycje terytorialne (ZIT); wzywa do dalszej decentralizacji procesu wdrażania CLLD; zauważa, że choć zmierzenie efektów pomocy technicznej może być trudne, to nie jest bynajmniej niemożliwe, zwłaszcza przy uwzględnieniu stosunku korzyści do kosztów; podkreśla, że w niektórych państwach członkowskich pomoc techniczna przewidziana na ustanowienie kompletnego systemu wdrażania EFRR oraz systemu wdrażania zintegrowanych inwestycji terytorialnych wykazuje ujemny stosunek korzyści do kosztów; zauważa jednak, że wysokie koszty można częściowo wyjaśnić szczególnymi okolicznościami wymagającymi większych wysiłków, takimi jak tworzenie nowego systemu; wzywa w związku z tym do ustanowienia wyraźnie określonych mechanizmów kontroli, w szczególności w odniesieniu do nieprzejrzystych negocjacji w sprawie pomocy technicznej; przypomina o ważnej roli lokalnych grup działania, w szczególności we wdrażaniu CLLD, i uważa, że państwa członkowskie powinny udostępnić pomoc techniczną, aby wspierać ich wartościowy wkład w zrównoważony rozwój lokalny w Unii;
20. zwraca uwagę na potrzebę, aby działania w ramach pomocy technicznej obejmowały wsparcie na rzecz projektów technicznie i ekonomicznie wykonalnych, co umożliwi państwom członkowskim przedstawianie strategii kwalifikujących się do finansowania w ramach polityki spójności;
21. z niepokojem zauważa, że podczas implementacji zintegrowanych działań na rzecz zrównoważonego rozwoju miast, gdy zadania delegowane są do organów miejskich jako instytucji pośredniczących, często nie otrzymują one potrzebnej pomocy technicznej w celu zwiększenia potencjału; w związku z tym uważa, że należy zwiększyć pomoc techniczną na poziomie obszarów miejskich, uwzględniając rolę władz miejskich w polityce spójności oraz potrzebę wypracowania silnego potencjału na potrzeby dalszego wdrażania agendy miejskiej UE i paktu amsterdamskiego;
22. odnotowuje, że w okresie programowania 2014–2020 przewidziano większe zaangażowanie organów lokalnych; podkreśla, że wymaga to większych kompetencji technicznych i administracyjnych; zwraca się do Komisji, by zbadała inicjatywy i mechanizmy, które mogłyby umożliwić podmiotom lokalnym pełne wykorzystanie możliwości programowania określonych w regulaminach EFSI;
23. zwraca uwagę na europejski kodeks postępowania w zakresie partnerstwa, w którym określono potrzebę pomagania stosownym partnerom w zwiększaniu ich potencjału instytucjonalnego z myślą o przygotowaniu i wdrożeniu programów; podkreśla, że wiele państw członkowskich nie stosuje europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa; ponadto uważa, że należy realnie wdrożyć podstawowe zasady i dobre praktyki określone w art. 5 wspomnianego wyżej kodeksu postępowania, dotyczące zaangażowania właściwych partnerów w przygotowanie umowy partnerstwa i programów, kładąc szczególny nacisk na kwestię terminowego ujawniania odpowiednich informacji i zapewnienia łatwego dostępu do nich; podkreśla potrzebę opracowania jasnych wytycznych unijnych w celu zwiększenia spójności i wyeliminowania niepewności regulacyjnej;
24. podkreśla konieczność powierzenia pomocy technicznej, wraz z finansowaniem,

wykwalifikowanym podmiotom krajowym zdolnym do zapewnienia stałego wsparcia; podkreśla jednak, że to finansowanie nie powinno pod żadnym pozorem zastępować finansowania krajowego w tej dziedzinie i że powinno dojść do stopniowego strategicznego przejścia w stronę działań wytwarzających ogólnie w polityce spójności większą wartość dodaną, takich jak budowa potencjału, komunikacja lub wymiana doświadczeń;

25. podkreśla, jak ważne jest uwzględnianie instytucji, które nie stanowią części systemu zarządzania, lecz które mają bezpośredni wpływ na wdrażanie polityki spójności; przypomina, że instytucjom tym należy zaoferować pomoc w podwyższaniu i poprawie potencjału i standardów administracyjnych przez kształcenie, wymianę wiedzy, budowanie potencjału, tworzenie sieci kontaktów oraz tworzenie systemów IT niezbędnych do zarządzania projektami; zaznacza, że większe upowszechnianie i eksponowanie rezultatów i osiągnięć uzyskanych dzięki wsparciu z EFSI może przyczynić się do odzyskania zaufania obywateli i ich wiary w projekt europejski; w związku z tym wzywa do utworzenia oddzielnej puli na komunikację w ramach zasobów przeznaczonych na pomoc techniczną z inicjatywy państw członkowskich; apeluje do Komisji o popieranie zamienności środków pomocy technicznej, aby umożliwić korzyści skali oraz finansowanie wspólnych działań z różnych EFSI;
26. podkreśla, że w celu ograniczenia nadmiernych trudności proceduralnych pomoc techniczna powinna w przyszłości koncentrować się coraz bardziej na poziomie beneficjenta / projektu, niezależnie od tego, czy dotyczy sektora państwowego, sektora prywatnego, czy też sektora społeczeństwa obywatelskiego, aby zapewnić podaż innowacyjnych i dobrze pomyślanych projektów wpasowujących się w już istniejące strategie i unikających zunifikowanego podejścia; wzywa państwa członkowskie do opracowania mechanizmów zaangażowania beneficjentów EFSI we wdrażanie i w monitorowanie pomocy technicznej; zaleca, aby państwa członkowskie ustanowiły sieć punktów informacyjnych umożliwiających potencjalnym beneficjentom uzyskanie wiedzy o dostępnych źródłach finansowania, programach operacyjnych oraz procedurach otwartych, a także o tym, jak wypełniać formularze wniosków i realizować projekty;
27. wskazuje, że pomoc techniczną należy traktować jako proste i elastyczne narzędzie, które można dostosowywać do zmieniających się okoliczności; uważa, że pomoc techniczna musi przyczyniać się do stabilności projektów, czyli do ich trwałości, przez koncentrację na kluczowych dziedzinach polityki spójności i dbałość o wyniki w perspektywie długoterminowej, co dotyczy np. projektów przyczyniających się do tworzenia trwałych miejsc pracy; podkreśla w związku z tym, że pomoc techniczną można wykorzystać do testowania projektów pilotażowych obejmujących innowacyjne rozwiązania;
28. apeluje o lepszą sprawozdawczość ze strony państw członkowskich w okresie programowania po 2020 r. w zakresie typów działań finansowanych z pomocy technicznej, a także w zakresie osiągniętych wyników; podkreśla większą przejrzystość potrzebna jest do tego, by wyeksponować pomoc techniczną oraz monitorować sposoby i cele jej wydatkowania, z myślą o osiągnięciu lepszej rozliczalności, w tym przejrzystej ścieżki audytu; uważa, że należy w związku z tym rozważyć utworzenie regularnie aktualizowanej i publicznie dostępnej bazy danych obejmującej działania planowane i przedsięwzięte przez państwa członkowskie, opartej na doświadczeniach uzyskanych dzięki portalowi otwartych danych dotyczącemu EFSI, prowadzonemu przez Komisję;

29. zauważa, że w obecnym okresie programowania państwa członkowskie mogły wybrać między włączeniem pomocy technicznej jako osi priorytetowej w programie operacyjnym a specjalnym programem operacyjnym dedykowanym pomocy technicznej; wzywa Komisję do przeanalizowania z uwzględnieniem różnych struktur instytucjonalnych w państwach członkowskich, która opcja zaowocowała lepszymi wynikami oraz umożliwiła lepsze monitorowanie i ocenianie;
30. apeluje o zwiększenie korzystania z pomocy technicznej w obszarze Europejskiej współpracy terytorialnej i programów z nią powiązanych, a zwłaszcza w dziedzinie współpracy transgranicznej, gdyż obszar te mają własną specyfikę i wymagają wsparcia na wszystkich etapach wdrażania, aby wzmocnić tę współpracę i zwiększyć stabilność danych programów;
31. zwraca się do Komisji, aby uwzględniła wszystkie te elementy w kontekście przygotowywania wniosków ustawodawczych dotyczących polityki spójności na okres po 2020 r., tj. doświadczenia uzyskane w ramach bieżącego i poprzedniego okresu programowania;
32. wzywa Komisję do wdrożenia oceny ex post zarówno pomocy technicznej zarządzanej centralnie, jak i oceny technicznej podlegającej zarządzaniu dzielonemu;
33. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

UZASADNIENIE

Choć pomoc techniczna była wykorzystywana w kontekście polityki spójności od 1988 r., w Parlamencie Europejskim nigdy nie dokonano ogólnej analizy jej skutków i roli. Pomoc techniczna jest obszarem wydatkowania o charakterze przekrojowym, który nie ma jednolitej, jasnej definicji i trudno jest dokonać szczegółowej oceny jego znaczenia i wpływu na wsparcie wzmocnienia struktur instytucjonalnych i rozwoju zdolności administracyjnych w celu skutecznego zarządzania europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi (EFSI).

Pomoc techniczna na okres programowania 2014–2020 została zdefiniowana w rozporządzeniu w sprawie wspólnych przepisów; może ją zainicjować Komisja (art. 58) lub państwa członkowskie (art. 59).

Nowe przepisy dotyczące pomocy technicznej wprowadziły pewne nowości, szczególnie: wsparcie w zakresie wzmocnienia struktur instytucjonalnych i rozwoju zdolności administracyjnych, działania mające na celu zidentyfikowanie, określenie priorytetów i wdrożenie reform strukturalnych i administracyjnych w odpowiedzi na wyzwania gospodarcze i społeczne w niektórych państwach członkowskich. Zgodnie z art. 118 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów środki przydzielone na **pomoc techniczną z inicjatywy Komisji** w obecnym okresie programowania mogą sięgnąć do 0,35 % rocznych alokacji funduszy. Oznacza to wzrost o 0,1 % w stosunku do okresu 2007–2013.

Środki pomocy technicznej mogą być pozyskiwane z różnych linii budżetowych i wykorzystywane w sposób elastyczny, więc trudno jest dotrzeć do ostatecznych kwot lub w pełni zrozumieć dotyczące ich mechanizmy budżetowe i finansowane z nich działania.

Na poziomie UE pomoc techniczna wspiera – poza innymi środkami – wzmocnienie struktur instytucjonalnych i rozwój zdolności administracyjnych w celu skutecznego zarządzania funduszami.

Sprawozdawczyni pragnie przy tej okazji wyrazić zadowolenie z narzędzi opracowanych niedawno przez Komisję Europejską przy użyciu pomocy technicznej: ramy kompetencji, związane z nimi narzędzie do samooceny i pakty na rzecz uczciwości – mechanizm kontroli cywilnej na rzecz zabezpieczenia funduszy UE.

Ramy kompetencji i narzędzie do samooceny są podręcznikami pomagającymi instytucjom w zarządzaniu funduszami poprzez wzmocnienie ich potencjału w zakresie zasobów ludzkich. Ramy kompetencji i narzędzie do samooceny są elastyczne i można je dostosować do własnych potrzeb, aby pasowały do różnych struktur organizacyjnych w państwach członkowskich.

Ponadto projekt pilotażowy „Pakty na rzecz uczciwości – mechanizm kontroli cywilnej na rzecz zabezpieczenia funduszy UE” ma na celu zbadanie i promocję stosowania paktów na rzecz uczciwości służących zabezpieczeniu funduszy UE przed oszustwami i korupcją i – jako narzędzie służące zwiększaniu przejrzystości i rozliczalności – umocnienie zaufania dla organów i zamówień publicznych, a także przyczynienie się do dobrej reputacji instytucji

zamawiających, obniżenie kosztów i poprawę konkurencji poprzez lepsze zamówienia.

Kwota pomocy technicznej na poziomie państw członkowskich wynosi około 13,4 mld EUR dla pięciu EFSI. Pomoc techniczną można uznać za czynnik umożliwiający zmiany, a całokształt płynących z niej korzyści może stać się widoczny dopiero w przyszłości, gdy działania i reformy zostaną już w pełni wdrożone. Z tego względu należy na wszystkich etapach zapewnić planowanie, koordynację i przejrzystość wszystkich działań dotyczących pomocy technicznej. Szerzej – należy dokładnie monitorować rolę pomocy technicznej w przyczynianiu się do reform instytucjonalnych, administracyjnych i strukturalnych w państwach członkowskich, aby zabezpieczyć przejrzystość i legalność.

W wielu państwach członkowskich nigdy nie zaoferowano organom regionalnym lub lokalnym korzystania z funduszy pomocy technicznej w odniesieniu do podwyższania zdolności instytucjonalnych i technicznych. Oznacza to, że pomoc techniczna była wykorzystywana na poziomie krajowym do szkolenia organów regionalnych lub lokalnych, ale przedstawiciele organów lokalnych i regionalnych nie mieli szansy wyrazić swoich potrzeb; wręcz przeciwnie – szkolenia były niedostosowane do lokalnych potrzeb i niedobre do docelowej grupy uczestników.

Sprawozdawczyni ma nadzieję, że wyciągniemy wnioski z popełnionych błędów i ulepszymy przyszłe wykorzystywanie pomocy technicznej. Celem pomocy technicznej nie jest po prostu wydawanie pieniędzy, lecz stosowanie jej w grupach docelowych, informowanie podmiotów lokalnych i regionalnych w odpowiednich terminach o wszystkich oferowanych możliwościach, tak aby szkolenia organizowane przez państwa członkowskie mogły rzeczywiście wytworzyć potrzebną wartość dodaną, i nadanie większego znaczenia ocenie szkoleń przez uczestników.

Ponadto bardzo ważne jest podkreślenie faktu, że miasta mają prawo – w kontekście zintegrowanego i zrównoważonego rozwoju miast – wykorzystywać pomoc techniczną do wszystkich działań związanych z ustanawianiem systemu oraz przygotowaniem i realizacją projektów poprzez zintegrowane inwestycje terytorialne (ZIT), ponieważ miasta stają się organami pośredniczącymi w zarządzaniu i kontroli w odniesieniu do używania EFSI poprzez mechanizm ZIT.

W kilku państwach członkowskich udało się wdrożyć **specjalne instrumenty pomocy technicznej** (TAIEX-REGIO Peer 2 Peer, JESSICA i JASPERS); bardzo potrzebna jest jednak większa ilość informacji, zarówno na poziomie krajowym, jak i lokalnym, na temat tych możliwości.

Świadomość jest ważnym czynnikiem sukcesu w każdym systemie czy programie. Potencjalni wnioskodawcy potrzebują czytelnych wyjaśnień i stosownych informacji na temat możliwości oferowanych w ramach pomocy technicznej.

Kryzys w Europie wymaga pewnej elastyczności podczas alokowania EFSI – znajduje to odbicie w przepisach dotyczących zarządzania pomocą techniczną. Art. 25 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów można obecnie zastosować jedynie do państw członkowskich doświadczających tymczasowych trudności finansowych. Obecnie jednak – w kontekście nowego wniosku ustawodawczego w sprawie **programu wspierania reform strukturalnych (SRSP)** – rozważane jest ewentualne poszerzenie zakresu geograficznego tego artykułu na

wszystkie państw członkowskie.

Planuje się, że program SRSP będzie komplementarny względem istniejącej obecnie pomocy technicznej podlegającej EFSI, lecz nie wiadomo, jak zapewniona zostanie ich koordynacja.

Istnieje więc potrzeba bardziej szczegółowej sprawozdawczości dotyczącej korzystania z zasobów pomocy technicznej dostępnych dla państw członkowskich. Należy ocenić wpływ działań pomocy technicznej i zwiększyć przejrzystość budżetową.

PISMO KOMISJI BUDŻETOWEJ

Iskra Mihaylova
Przewodnicząca
Komisja Rozwoju
Regionalnego
Parlament Europejski

Przedmiot: Sprawozdanie w sprawie perspektyw pomocy technicznej w ramach polityki spójności (2016/2303(INI))

Szanowny Panie Przewodniczący!

Komisja REGI przygotowuje obecnie sprawozdanie w sprawie perspektyw pomocy technicznej w ramach polityki spójności (2016/2303(INI)).

Koordynatorzy Komisji Budżetowej postanowili przedłożyć stanowisko tej komisji w formie pisma.

Komisja Budżetowa wyraża zaniepokojenie powolnym i niewystarczającym wdrożeniem programów polityki spójności w bieżącym okresie programowania; ostrzega przed możliwym nawarstwieniem się zaległych niezapłaconych rachunków w drugiej połowie WRF na lata 2014–2020, z potencjalnie poważnymi konsekwencjami dla polityki spójności i innych obszarów polityki UE.

Nasza komisja uważa, że pomoc techniczną należy zreorganizować i wykorzystywać przede wszystkim w celu zapewnienia terminowego, sprawnego i skutecznego przyswajania środków finansowych w ramach polityki spójności; postrzega wnioski dotyczące rozporządzenia w sprawie utworzenia programu wspierania reform strukturalnych jako dowód, że pomoc techniczna nie jest stosowana skutecznie i z pełnym wykorzystaniem jej potencjału.

Komisja Budżetowa zauważa, że dotychczas nie przeprowadzono ogólnej oceny pomocy technicznej w polityce spójności, ani w odniesieniu do programów na lata 2007–2013, ani w poprzednim okresie, oraz zauważa brak systematycznej sprawozdawczości w odniesieniu do finansowania pomocy technicznej; jest zdania, że ogranicza to przejrzystość budżetową i utrudnia kontrolę finansowania.

Komisja Budżetowa zwraca się do Komisji Europejskiej o przedstawienie władzy budżetowej sprawozdania w sprawie wdrażania pomocy technicznej zarówno z inicjatywy Komisji, jak i z inicjatywy państw członkowskich; sprawozdanie to powinno mianowicie zawierać dane liczbowe dotyczące poziomów wdrożenia pomocy technicznej dla poszczególnych funduszy w okresach 2007–2013 i 2014–2020, ocenę wskaźników wyników stosowanych przez Komisję i państwa członkowskie oraz, w razie konieczności, propozycję określenia wskaźników zharmonizowanych.

Komisja Budżetowa jest zdania, że taka ocena byłaby pierwszym jak dotąd krokiem w kierunku dogłębnej i przejrzystej oceny pomocy technicznej oraz opartą na faktach podstawą dla jej perspektyw w przyszłych WRF.

Komisja Budżetowa zwraca się do Komisji Rozwoju Regionalnego, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie tych wskazówek w końcowym tekście projektu rezolucji.

Z wyrazami szacunku

Jean Arthuis

Do wiadomości: Ruža Tomašić, sprawozdawczyni

**INFORMACJE O PRZYJĘCIU SPRAWOZDANIA
W KOMISJI PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ**

Data przyjęcia	25.4.2017
Wynik głosowania końcowego	+: 36 -: 1 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Pascal Arimont, Franc Bogovič, Mercedes Bresso, James Carver, Andrea Cozzolino, Rosa D'Amato, Iratxe García Pérez, Michela Giuffrida, Krzysztof Hetman, Ivan Jakovčić, Marc Joulaud, Constanze Krehl, Sławomir Kłosowski, Louis-Joseph Manscour, Martina Michels, Iskra Mihaylova, Jens Nilsson, Mirosław Piotrowski, Stanislav Polčák, Liliana Rodrigues, Fernando Ruas, Monika Smolková, Maria Spyrali, Ruža Tomašić, Ramón Luis Valcárcel Siso, Monika Vana, Matthijs van Miltenburg, Lambert van Nistelrooij, Derek Vaughan, Kerstin Westphal
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Daniel Buda, Viorica Dăncilă, Josu Juaristi Abaunz, Ivana Maletić, James Nicholson, Davor Škrlec
Zastępcy (art. 200 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	Vladimir Urutchev

**GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI
PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ**

36	+
ALDE	Ivan Jakovčić, Iskra Mihaylova, Matthijs van Miltenburg
ECR	Sławomir Kłosowski, James Nicholson, Mirosław Piotrowski, Ruža Tomašić,
EFDD	Rosa D'Amato
GUE/NGL	Josu Juaristi Abaunz, Martina Michels
PPE	Pascal Arimont, Franc Bogovič, Daniel Buda, Krzysztof Hetman, Marc Joulaud, Ivana Maletić, Stanislav Polčák, Fernando Ruas, Maria Spyrali, Vladimir Urutchev, Ramón Luis Valcárcel Siso, Lambert van Nistelrooij
S&D	Mercedes Bresso, Andrea Cozzolino, Viorica Dăncilă, Iratxe García Pérez, Michela Giuffrida, Constanze Krehl, Louis-Joseph Manscour, Jens Nilsson, Liliana Rodrigues, Monika Smolková, Derek Vaughan, Kerstin Westphal
VERTS/ALE	Davor Škrlec, Monika Vana

1	-
EFDD	James Carver

0	0

Objaśnienie używanych znaków:

+ : za

- : przeciw

0 : wstrzymało się